

Det olydiga Italien

Daniel

2002

Innehåll

Network di Diritti Globali	3
Social olydnad	3
De olydiga	4
Politisk vardag	5

Artikeln publicerades i Tidningen Brand #2 2002.

De autonoma sociala centrena har lagt av sig sina vita overaller och blivit olydiga. Men anarkisterna är skeptiska.

Italiens utomparlamentariska vänster lever i en imponerande protest och motståndsrörelse från norr till syd. Trots 30 år av repression.

En lite udda position i den radikala vänstern har nätverket No Global, baserat kring Neapel i södra Italien. Efter att ha rest runt i veckor bland en mängd olika grupper som knappt är eniga om något, har jag bara hört gott om Neapel.

Förvånande nog är receptet enkelt. På andra håll så har vissa grupper marginaliserats och andra existerar mer i mediabruset än i verkligheten. Men till skillnad från dem så har den radikala vänstern i Neapel en social förankring som heter duga. När det i mars samlades 100 000 människor i Rom mot ett OECD-möte i Neapel så drog de själva ihop 30 000 demonstranter i en lokal protest. När snuten attackerade försvarade de sig med alltifrån sköldar, stenar och molotovs, utan att det blev någon hysteri. Inte för att det är vanligt förekommande, utan på grund av den sociala acceptansen bland befolkningen.

Rörelsen har två ockuperade sociala center, Officina 99 ute i en förort och Ska i centrum, där en stor bredd av studenter, arbetslösa, hemlösa, arbetare och illegala invandrare samlas och organiserar sig. Det som imponerar är att det är en rörelse som inkluderar och aktiverar de berörda människorna.

Network di Diritti Globali

Inför protesterna i Genua i somras deltog nätverket No Global i Network di Diritti Globali, en sammanslutning av antikapitalistiska grupper och rörelser. Nätverket samlade erfarenheter från norr till syd, från sociala center till folkliga motståndsrörelser, men grundade sig framför allt på erfarenheterna från Cobas. En basdemokratisk fackförening som kommer ur den autonoma marxistiska rörelsen från 70-talet. Bland annat finns erfarenheter i nätverket från otaliga ockupationer. I Rom har denna rörelse skapat boenden för 10 000-tals familjer genom att ockupera hus. De har kämpat sig till självförvaltande zoner och byggt upp bostadsområden där det tidigare bara funnits nerlagda industriområden. Unga barnfamiljer, pensionärer och illegala invandrare har kämpat sig till rättigheten att ha ett tak över huvudet.

I Florens uppstod denna rörelse som en reaktion på yuppiefieringen av stadens centrum. Fattiga människor som inte passade in i 80-talets ekonomiska hysteri drabbades av chockhöjningar på hyrorna.

- Så folk organiserade sig och vägrade betala höjningar, vi skyddade varandra när någon blev hotad med vräkning och tvingade kommunen att backa och ta ansvar för sin politik. I vissa fall bor folk kvar, i andra har de fått nya bättre hem utanför centrum, berättar en kamrat från Movimento di Lotta per la Casa stolt. Numera har ungefär 80% av de som ockuperar invandrabakgrund. En del med och en del utan papper.

När jag kommer till Neapel har ett hus precis ockuperats av 40 familjer som alla har jobb, men inga uppehållstillstånd.

Här sker ingen politik genom representation, utan folk kämpar för att de handlar om deras vardag.

Samma mönster går igen vare sig det är protester av studenter, arbetslösa, invandrare, arbetare eller kvinnor. Det är inte en politik baserad på identitet utan på solidariteten och medvetenheten hos dem makten försöker trycka ner. Det är därför man kan träffa en farmor som har blivit gripen med en molotov och en illegal invandrare som demonstrerar mot WTO.

Social olydnad

Veckan innan aktionsdagen mot G8-mötet i Genua i somras samlades en mängd grupper och rörelser och något nytt föddes. De välkända Tute bianche tog av sig sina vita overaller och bildade De olydiga tillsammans med bland annat ungkommunisterna och autonoma. Network di Diritti Globali splittrades upp. Temat för den nya rörelsen är social olydnad.

- Civil olydnad är när du kämpar för en rättighet, social olydnad är när du försöker förändra samhället tillsammans med de berörda i samhället, som en kamrat från No Global i Neapel uttrycker det.

En kontaktperson från Tute bianche, från det sociala centret Leoncavallo i Milano, beskriver det så här;

- Vi ska gå från civil till social olydnad. Inkludera fler delar av samhället och bygga vidare på samarbetet kring Genua för att skapa en massiv olydnad.

Om det var något som ständigt återkom i politiska diskussioner i Italien så var det Tute Bianche, vare sig det var i Neapel, Florens, Torino, Rom eller Milano, så var det samma saker som togs upp.

Tute bianche kritiserades för att göra aktioner som inte betyder något konkret, att de gör aktioner anpassade för att vara mediala spektakel med bara en yta av konflikt.

Exemplen jag hör är många.

- När ett flyktingförvar i Milano öppnades upp av tute bianche blev det en stor medial skandal över hur flyktingar hanterades. Nu står det ett nybyggt högeffektivt förvar i staden och inget händer. Här i Toscana har de försökt öppna förvar flera gånger. Genom kampanjer och aktioner har vi satt stopp för det. En enstaka aktion förändrar inget, hur mycket uppmärksamhet den än får berättar aktivister från Movimento Antagonista Toscana.

Misstron mot tute bianche finns kvar bland dem jag träffar i Florens, de gick inte med i De olydiga.

- När vi organiserade resor till Nice tillsammans var det ett "stormöte" när vi stoppades vid gränsen, som avslutades efter fem minuter av ledarna i tute bianche.

Inte mycket till demokrati...

Tute bianche beskrivs som en klick äldre som styr med en stor mängd unga som följer, att de liknar ett parti med ett starkt ledarskikt, och inte en rörelse.

Under center-vänsterregeringen fanns det bra kontakt mellan tute bianche och institutionerna och det kom mycket pengar till deras grupper och kooperativ.

I Padova har de täta kontakter med De Gröna och i Milano och Rom med kommunistpartiet, de har representanter på deras vallistor och deras språkrör Luca Casarini har suttit som rådgivare till den förra regeringen.

- Vi ska inte leda och komma med sanningen som ett avantgarde utan arbeta för att aktivera folket. Vi lärde oss av zapatisterna att ha en kommunikativ strategi att nå folket, använda ord som kan förstås, ha klara bilder som folk känner igen sig i. Ta del i mediakriget, att ta en del i det sociala utrymmet och ockupera det. Precis som en gata eller hus ockuperas i det allmänna utrymmet, kan vi ockupera de allmänna kommunikationerna.

Att de har representanter från sin rörelse i kommunfullmäktige ses bara som ännu ett sätt att göra sin röst hörd.

De olydiga

Genom att tute bianche lyssnade till den kritik som de fick så öppnades möjligheten att ha ett samarbete med ungtkommunisterna, som inte ville gå med i ett partiliknande projekt, och de autonoma som inte gillat deras politiska praktik.

En kamrat från Forte Prenestino i Rom, Italiens vackraste squat, blir lite upprörd. I den heta diskussionen råkar jag sätta fel etikett på honom.

- Nej, nej nej! Inte Ya Basta eller Tute bianche, De olydiga! Vi har kämpat för det, det är viktigt. Vi är många som aldrig gick med i tute bianche på grund av deras partiliknande organisation och deras vita utstyrsel. Italienare kan bli upprörda kring det här. SSäger du det till fel person kanske han flyger på dig säger han och skrattar. Han berättar senare lite lugnare om varför han är positiv till De olydiga.

- Jag har inget emot våld och ideologiskt står jag anarkismen närmare, men vi måste komma bort från gatu-striderna som vi i längden inte kan vinna. Nu kan de skjuta oss igen. Vi måste göra oss förstådda, kommunicera med folket bland annat via oberoende medier.

I neapel förklarar en annan kamrat från No Global orsaken till att de gick med i De olydiga.

- I Genua försökte vi vara en rörelse utan skillnader, utan vita overaller och autonoma symboler, vi försökte ena tute bianche och Network di Diritti Globali. Vi vann en seger i Genua men Diritti ville inte gå med oss. Vi var

inte en del av tute bianche eftersom de bara utförde symboliska aktioner utan kontakt med verkligheten. I Prag var vi med det kompromisslösa blåa blocket. De olydiga gör aktioner tillsammans med de berörda grupperna, i kontakt med verkligheten, därför är vi i No Global nätverket en del av det.

- Vi ser De olydiga som ett nytt projekt värt att prova, om det inte funkar kanske vi bygger ett samarbete kring rörelsen i syd. Vi har mycket som skiljer sig åt från norr i vår vardag och kamp, kommenterar en annan napolitan.

Men i Florens är de skeptiska.

- Vi ser inte att mycket har ändrats, bortsett från Neapel där folk alltid är olydiga, kommer de flesta ur sammanhang utan någon social förankring i sin politik. Vi såg hellre att vi byggde vidare på Diritti, och skapade en rörelse grundad på verkliga behov. Men vi har också en del att lära oss av tute bianche, till exempel hur de har hanterat media.

Politisk vardag

Det är en solig söndag och vi hänger på ett torg i en förort till Neapel.

Några clownar från det sociala centret underhåller en stor publik av barn, ungdomar och vuxna. En stor muralmålning med bilder mot kriget växer under eftermiddagen fram med hjälp av barn och lokala konstnärer.

En feministisk grupp har en utställning och workshops i trädens skugga om situationen i Afghanistan.

Det är politik som aktiverar och knyter an till lokalsamhället. Som bygger upp det sociala stöd som gör det möjligt för en motståndsrörelse att existera i reaktionens Italien.

Det Anarkistiska Biblioteket

Daniel
Det olydiga Italien
2002

Tidningen Brand #2 2002

sv.anarchistlibraries.net